

Diàleg

AVUI+

 JOAN BOSCH I ROURA, president
 JOAN VALL I CLARA, vicepresident executiu
 EMILI GISPERT, director general de continguts
 ANNA MARIA RIBAS, directora general de gestió
 JORDI GRAU, subdirector general de continguts
 XEVI ESTEVA, director de publicitat

**LA MOBILITZACIÓ CULTURAL
PREVENTIVA DAVANT LA RETALLADA
ÉS UN ERROR**

 Agustí Colomines
i Companys

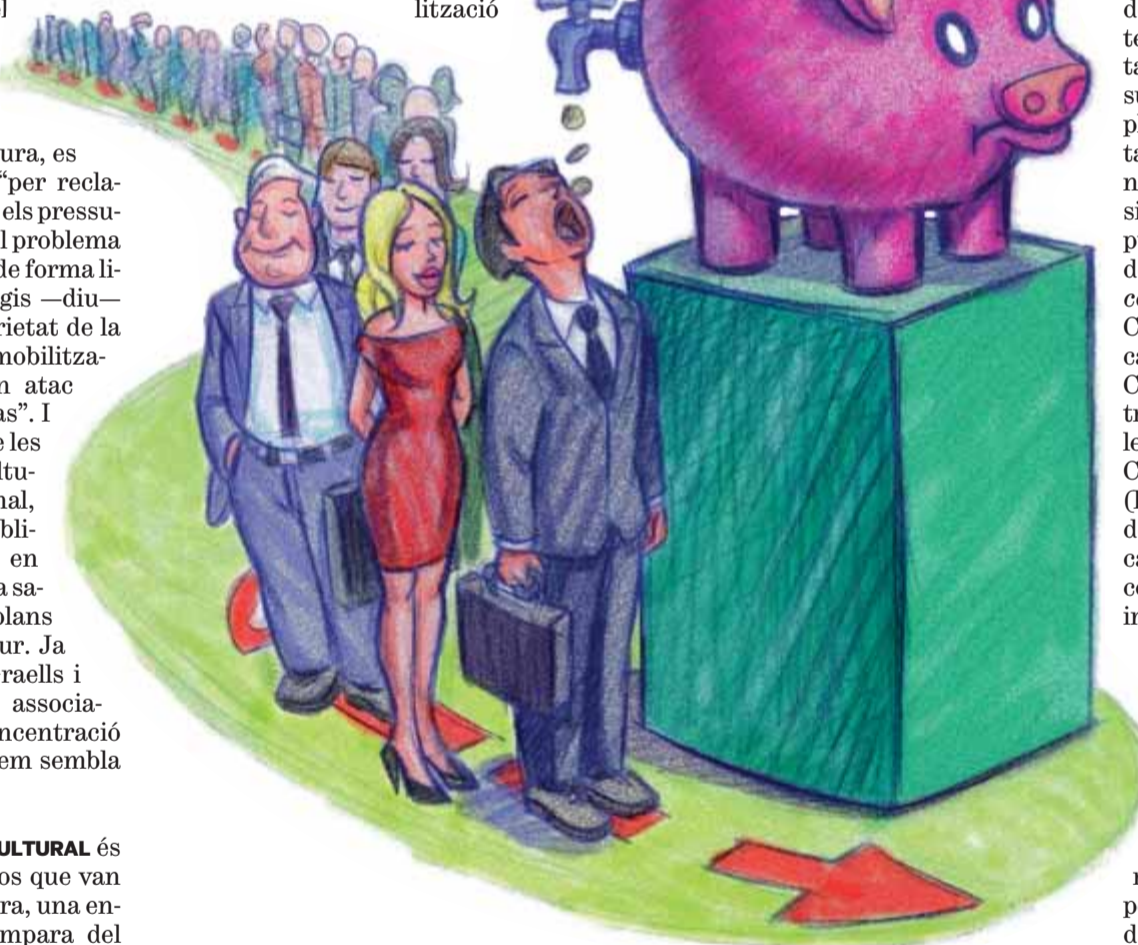
 Director d'Estudis a la UOC i professor a la UB.
 Director de la Fundació Catalanista i Demòcrata

L'excepcionalitat cultural

Diverses associacions gremials de la cultura han convocat per avui una concentració per reclamar l'excepcionalitat cultural en la política d'estalvi impulsada pel govern del president Artur Mas. Pertanyo almenys a una d'aquestes associacions, l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC), i ja els asseguro jo que ningú no m'ha preguntat res sobre si estic d'acord o no amb la iniciativa. I per bé que el president d'aquesta associació, Guillem-Jordi Graells, reconeix que encara no sap exactament quin serà el pressupost destinat a la cultura, es convoca una concentració "per reclamar que, a l'hora de negociar els pressupostos, es tingui en compte el problema i les retallades no s'apliquin de forma lineal". "No demanem privilegis —diu— sinó que es recordi la precarietat de la cultura". Som davant d'una mobilització preventiva, doncs. D'un atac preventiu. D'un "per si un cas". I és que segons els directius de les associacions gremials, la cultura és diferent, és excepcional, respecte de les polítiques públiques que s'hagin d'aplicar en sectors estratègics com ara la sanitat, l'ensenyament o els plans ocupacionals per reduir l'atur. Ja em perdonaran el senyor Graells i els directius de les catorze associacions que han convocat la concentració a la plaça dels Àngels, però em sembla que s'equivoquen.

LA IDEA D'EXCEPCIONALITAT CULTURAL és el moll de l'os dels manifestos que van fer públics el Cercle de Cultura, una entitat privada nascuda a l'empara del Cercle d'Economia, i el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA), una entitat pública que és l'encarregada de repartir un munt de subvencions. La veritat és que dels primers no cal dir-ne gairebé res, perquè com en el cas de les associacions gremials, és un *lobby* cultural molt respectable, tot i que, per al meu gust, aplega més empresaris i gestors culturals que no pas creadors. Curiosament, va néixer "amb la finalitat de fer de Catalunya un país més culte i omplir el buit que té el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) en participació de la societat civil". Deu ser per això que el CoNCA, que és un organisme més del canemàs institucional de la Generalitat, també va emetre un manifest, a pesar que la seva funció és doble, com es reconeix al web de

l'entitat, i es tradueix, "d'una banda, en el seu sistema d'ajuts i subvencions a la creació artística i l'activitat cultural, i d'una altra banda, en un dispositiu de coneixement de la realitat cultural del país que el faculta per emetre informes, recomanar polítiques concretes, impulsar mesures, i mitjançar entre l'àmbit artístic i la societat i l'administració". Caram, fer manifestos i empènyer a la mobilització

El projecte CoNCA ha estat un gran fracàs (...) per la burocratització d'aquest organisme, que ha portat a l'absurd que d'un pressupost de 15,5 milions d'euros per a l'any 2010, gairebé 5 s'hagin dedicat a la pròpia estructura

contra el departament del qual depenen és una manera molt original de fer de mediadors. I és que parlis amb qui parlis, tothom està d'acord que el projecte CoNCA ha estat un gran fracàs. I no ho dic tant per la crisi institucional provocada per les baralles internes que van portar a substituir Xavier Bru de Sala per Francesc Guardans en la presidència, sinó per la burocratització d'aquest organisme, que ha portat a l'absurd que d'un pressupost de 15,5 milions d'euros per a l'any 2010, gairebé 5 s'hagin dedicat a la pròpia estructura. És a dir, al sou dels funcionaris i treballadors inscrits, les despeses de funcionament, el sou (amb categoria mínima de secretari general) del presi-

dent i dos vicepresidents i les dietes dels vuit consellers. Òndia, quin festival!

CARLES DE MIGUEL

APESAR QUE SÓC DELS QUE CREU que la inversió en cultura és, com també passa amb sanitat, un guany, en temps de crisi defenso que no hi hagi excepcions. L'estalvi ha de ser una prioritat perquè és l'única manera d'assegurar el futur. El que cal reclamar, si de cas, és que s'aprimi la burocràcia que acompanya el món de la cultura o qualsevol altre. De la mateixa manera que no sé per què hi ha tantes entitats gremials que viuen de la subvenció pública (l'AELC, per exemple, l'any passat va rebre 92.000 €), tampoc no sé per què calen tants organismes públics dedicats a la cosa cultural si ja hi ha aquest "magnífic" organisme públic, creat a instàncies del Parlament de Catalunya com una còpia dels *arts councils* d'arrel anglosaxona, que és el CoNCA. El problema és l'erràtica política cultural que ha portat a crear el CoNCA mentre es mantenien vius altres organismes com ara la Institució de les Lletres Catalanes (ILC) o l'Institut Català de les Indústries Culturals (ICIC), l'objectiu del qual "és impulsar el desenvolupament de les empreses dedicades a la producció, la distribució i la comercialització de productes culturals incorporats en qualsevol mena de suport, i també les dedicades a la producció, la distribució i la comercialització d'espectacles en viu, cosa que inclou la gestió de la Filmoteca de Catalunya".

EL 2010, LA ILC VA ATORGAR 105 subvencions per valor d'1,4 milions d'euros, que es van repartir de manera dispersa per mantenir associacions i fundacions com la que dirigeix Graells i a la qual pertanyo, i perquè els escriptors anessin tirant. El pressupost de l'ICIC per a l'any 2009, que són les dades que tinc a mà, va ser, en canvi, de 58.311.627,80 euros. Resulta que els àmbits competencials de l'ICIC coincideixen amb els del CoNCA, la ILC i fins i tot amb els de l'Institut Ramon Llull, ja que l'Àrea de Promoció Internacional de l'ICIC "potencia la producció i promoció internacionals de projectes professionals i afavoreix l'exportació de la producció cultural catalana" i compta amb oficines a Brussel·les, Londres, París, Berlín i Milà. Quanta, quanta burocràcia! En fi, com diu el conseller Mascarell, vejam si al final resultarà que una demanda equivocada, conservar l'*statu quo* amb l'argument de l'excepcionalitat cultural, farà antipàtica la cultura.